

Aigua de Ribes entra al negoci de les aigües amb gas embotellades

REDACCIÓ
Sant Celoni

L'empresa Aigua de Ribes, que compta com a administrador únic amb el celoní Jordi Deulofeu, entrarà al negoci de les aigües amb gas embotellades després d'haver arribat a un acord amb la suïssa Nestlé Waters Espanya SA per comprar-li les fonts San Narciso i Imperial, així com la planta embotelladora de què disposa la multinacional a Caldes de Malavella. L'acord assolit entre ambdues firmes estableix que es mantindrà la totalitat de la plantilla de la planta i resta pendent, per fer-lo efectiu, l'autorització de la Direcció general de Mines de la Generalitat. Amb aquesta compra, Aigua de Ribes ampliarà la seva activitat i entrarà al mercat de les aigües amb gas embotellades.

L'operació tancada amb Nestlé Waters també contempla un contracte de distribució amb el que la firma suïssa tindrà exclusivitat en la comercialització de la marca San Narciso en aquells canals que no es dirigeixin als consumidors domèstics. En aquest sentit, les vendes a bars i restaurants d'aquesta marca equivalen al 80 per cent de la producció actual de la planta. Amb l'acord, han afirmat ambdues empreses, es "vol contribuir a l'èxit de l'operació, tant a nivell d'activitat com de preservació de llocs de treball".

D'aquesta manera, Aigua de Ribes podrà ampliar la seva actual oferta d'aigua embotellada amb una línia d'aigua amb gas. Aigua de Ribes, amb seu a Ribes de Freser (Ripollès), és la marca amb la que opera l'empresa catalana Fontaga. La companyia va ser fundada el 1969 i té com a administrador únic a l'empresari de Sant Celoni Jordi Deulofeu. La companyia va tancar el 2010 amb una facturació de 14 milions d'euros i compta amb una plantilla de 76 treballadors. Controla un 18 per cent de la quota de mercat en el sector de l'aigua i l'any passat va arribar a comercialitzar fins a 80 milions de litres, dels que un 77 per cent es van vendre a supermercats i grans superfícies.

Un estudi de l'Associació per a la Investigació de Mitjans de Comunicació, Aigua de Ribes és la tercera marca preferida pels consumidors d'aigua mineral de Catalunya, només per darrera de Font Vella i Viladrau. La companyia és, a més, la segona més escollida en una de les seves especialitats, les garrafes de 5 i 8 litres.

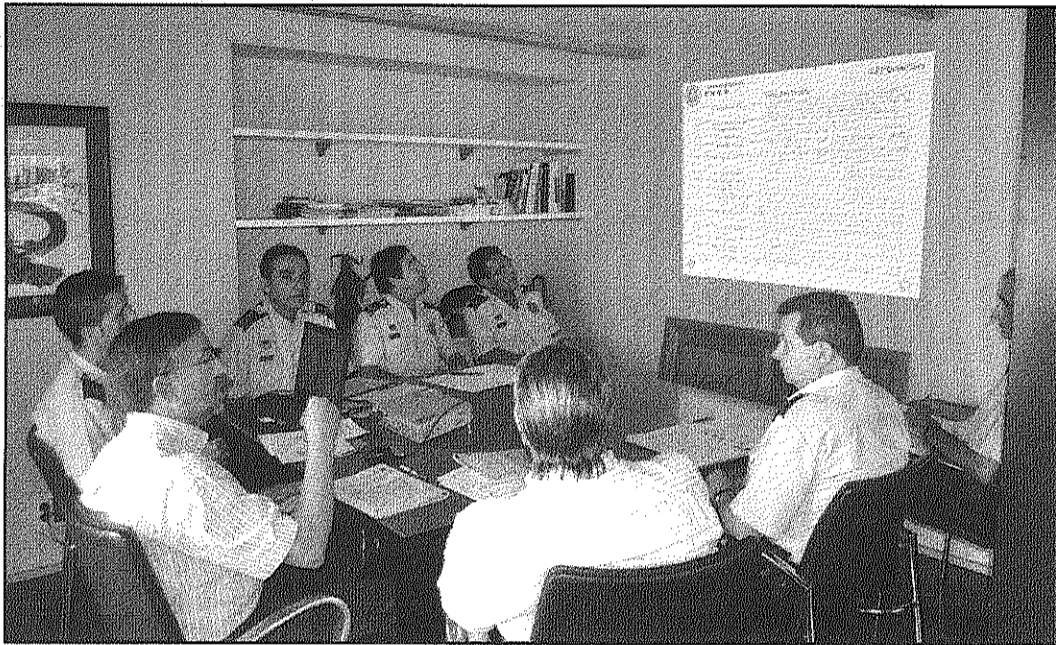
La Junta de Seguretat detecta un descens del 10 per cent dels delictes a Sant Celoni en un any

■ Els principals delictes comesos han estat contra el patrimoni, amb un total de fins a 496

REDACCIÓ
Sant Celoni

El nombre de delictes han disminuït, el darrer any a Sant Celoni, en un 10,03 per cent (de 698 a 628) i el total de faltes penals fins a un 10,56 per cent (de 445 a 398). Aquest va ser el balanç presentat a la Junta de Seguretat celebrada dimarts a Sant Celoni, entre representants municipals, representants del cos de Policia Local i del cos de Mossos d'Esquadra, que va comptar amb la presència de l'alcalde Joan Castaño, el regidor de Seguretat Ciutadana, Jordi Arenas i comandaments policials.

A la reunió, també es va assegurar que les dades confirmen, a més, un bon índex de resolució dels fets delictius i faltes coneguts, que arriba al 33 per cent. Segons Castaño, "aquestes dades són possibles gràcies a la bona coordinació i eficiència entre els diferents cossos de seguretat del territori, Policia Local i Mossos d'Esquadra".

Una imatge de la Junta de Seguretat de Sant Celoni celebrada dimarts (AdBM)

Del setembre de 2010 a l'agost de 2011, els principals delictes comesos al municipi han estat contra el patrimoni (496), i ja a molta distància el maltractament en àmbit familiar (27) o els delictes relatius al trànsit. En l'àmbit del patrimoni destaquen el

robatori amb força a l'interior d'un vehicle, furtos o robatori amb força al domicili. Entre les faltes destaquen les d'estafa, la majoria d'elles comeses per Internet. En aquest sentit, a la Junta de Seguretat els Mossos d'Esquadra van assegurar que el cos posarà en marxa un dis-

positiu específic a nivell de tota Catalunya per tractar les estafes per Internet, una de les faltes que més ha incrementat en els darrers anys a causa del major ús d'aquesta tecnologia en la compra i venda de productes i altres gestions.

Segons l'Ajuntament, en els

fets comesos aquest últim any destaca especialment la punxada de rodes de 17 vehicles en una nit a finals de març a diversos carrers propers a l'estació i 15 més unes dies més tard a les Borrelles, que van acabar amb la detenció de l'autor gràcies a les imatges d'unes càmeres properes al lloc dels fets. L'altre esdeveniment rellevant es va produir a l'estiu, amb la bomba de la guerra civil que es va localitzar als terrenys de prop de la Forestal.

Malgrat les dades de l'últim any tendeixin cap a una reducció dels delictes el govern municipal no es vol relaxar en relació a la garantia i la sensació de seguretat dels ciutadans de Sant Celoni. En aquest sentit, l'alcalde, Joan Castaño, ha assegurat que l'Ajuntament està treballant en la posada en marxa de policia de proximitat amb agents locals al municipi que podria ser una realitat a finals d'aquest 2011 o a principis de l'any vinent.

La policia de proximitat és un sistema que apliquen diversos municipis catalans amb la finalitat d'enfortir els llaços de confiança de la policia amb la ciutadania i oferir un servei que respongui a les seves preocupacions i necessitats a partir d'un tracte més familiar.

TRIBUNA OBERTA

JORDI ARENAS, Militant i ex-regidor del PSC

Socialistes catalans, XII Congrés

Aquests darrers temps hem escoltat, llegit o patit moltes vegades l'expressió: El divorci entre la classe política i la ciutadania.

És una realitat assumida per l'opinió pública i reconeguda pels mateixos polítics cada vegada que reben una bufetada electoral. Els actes de constricció dels nostres representants després de baixades de participació a les consultes, tenen la consistència d'un soufflé i gairebé sempre queden en no res.

Tot i tenint en compte la complexitat de la política i la dificultat que te el servei públic de fer-se estimar per la societat civil, i sent conscient que la majoria de les persones que es dediquen a la política, ho fan honestament, amb molt treball i il·lusió, sembla que el sistema actua com a fre per aquestes voluntats tan lícites i admirables. Pot semblar que els aparells dels partits dirigeixen una trama política totalment estudiada, tallant qualsevol índex de progrés i evolució natural.

Deia l'Ernest Maragall el març del 2011: "La revitalització del socialisme català no serà de cap manera el resultat de les pugnes endogàmiques i les aliances entre les persones que aspirin, amb ple dret, a dirigir la organització, sinó que vindrà de l'energia, la connexió amb la societat, la determinació, la il·lusió i, fins i tot, de la innocència dels socialistes "de base" dels pobles i les ciutats de Catalunya; de nous i noves

dirigents que pensen, fan i parlen socialisme d'una altra manera".

El taticisme polític, que tantes vegades ha trencat la possible entesa i el consens entre diferents grups en afers de país, sembla que ha arribat a graus difícilment defensables amb arguments de legitimitat o tendència. Es pot arribar a pensar que els secretaris d'organització, en comptes de vetllar per l'encaix de la militància amb el partit o les cúpules, han esdevingut grans jugadors d'escacs dedicats a mantenir o a blindar l'estructura. Entenc que aquests temes són propicis a la demagogia barata, però aquesta es sol fer servir en política per embrutar-se els uns als altres i, creieu-me, no és el cas.

Seguia dient en el mateix escrit: "no tinc res a veure amb el nucli reduït que discuteix i pren les decisions al PSC (si algú pretén que l'Executiva Nacional és qui ho fa, o bé és innocent o bé és un observador menys intel·ligent del que caldria exigir d'un dirigent polític)".

Fa tota la impressió que aquesta manca de canvis, aquest immobilisme per part de la classe política en general és deguda, conscient o inconscientment, a la por de perdre l'estatus actual.

Aquesta confusió, volguda o no, de l'apalancament amb la prudència, genera constants estats de frustració al país i a la seva població. Els grans partits es

miren de reüll i potser ningú vol ser el primer de veure-hi una mica més enllà del nas o la por a noves fites i a canvis més radicals, afebleix aquesta necessària valentia. Crec, però que els socialistes catalans, amb la bandera del progressisme, tantes vegades enlairada, han de fer el pas endavant necessari i estar preparats pel que demana i demanarà la societat catalana.

Aquest passat mes d'abril proclamava el Col·lectiu socialista del Penedès: "...posem de manifest que els partits grans catalans ometen el deure d'expressar de forma clara i concreta la seva proposta de construcció nacional... si en tenen. En ocultar-la o emascarar-la com solen fer, impossibiliten que cada elecció democràtica ordinària (de representants al Parlament Europeu, al Congrés i el Senat de l'Estat, al Parlament de Catalunya o a les corporacions municipals) constitueixi un genuí acte d'autodeterminació. Quina altra cosa és, sinó, una elecció? La democràcia representativa —que tantíssim ens ha costat d'obtenir— ja ve prou equipada de sèrie; com menys gadgets li afegim, millor funcionarà."

Arguments com el federalisme o la relació amb el PSOE es poden veure com excuses per perpetuar models arcaics, d'estructures compromeses, tant al país com a l'estat, i molt allunyades, al meu entendre, de la nostra realitat nacional actual.

La mateixa Montserrat Tura, que aquests dies la sentim parlar d'autodeterminació, deia al parlament català el mes de març: "Som plenament conscients que tenim el vent en contra moltes vegades. Alguns grups d'extrema dreta espanyola vociferen amaratats d'agressivitat i han escampat l'odi contra els catalans i les seves institucions, amb la passivitat, quan no ha estat amb l'assentiment, del Partit Popular. Sabem que ara els canvis són difícils, però també sabem que a mitjà o a llarg termini són inevitables. Les relacions entre els pobles canvien..."

"...Nosaltres entenem que ha canviat la percepció que els catalans tenim d'Espanya i que aquest canvi és profund".

Un PSC en hores baixes, que pot perdre si ofereix a les persones del nostre país treball, valentia, atreviment, transparència, claredat, diàleg, entesa i prioritat pel país i la seva gent?

Tot això pot semblar retòrica, però no més que la que fa anys anem sentim en molts àmbits de la política catalana. Tots coneixem temes i problemàtiques, que van passant de legislatura en legislatura, amb una clara vocació de perpetuïtat.

La indignació que ha sortit als carrers de les nostres viles i ciutats no és un caprici d'uns quants. Són esclats, per ara controlats, de l'"estimada" societat civil.